

Ленка Лаништанин 2/3, Деспот Стефан Лазаревић“

Назив дела: „Прича о Таталији“

Име и презиме писца: Весна Алексић

Лични доживљај књиге

Књига “Прича о Таталији” је јако лепо написана и брзо сам је прочитала. Говори о петогодишњем дечаку који треба да добије сестру. Није баш сигуран зашто је добија, кад је није ни тражио. А кад је добије, онда смишља начине како да је се отараси.

Сви су се радовали Таталијином доласку, мама, тата, кума, бака, бекиситерка Цеца...и то док је била само мрвица у мамином стомаку. Дечаку су једног дана показали црнобели папирећ, за који су тврдили да је слика бебе. То је била најобичнија мрља, али је мама била јако поносна на њу и свима је показивала. Од тада је све почело да се врти око бебе. Чак су му рекли да ће морати и играчке да дели! Морао је да бира и гардеробу за њу, а он се паметно сетио и бирао само ствари које му се нису свиделе.

Мислим да је најтужнији био због бекиситерке Цеце. Она му је, до доласка Таталије, била најбољи пријатељ. Читала му је приче, причала о звездама, гледала са њим кроз микроскоп и грлила га кад год није знала шта да каже. Изгледало је да ће и њу морати да дели.

Једне ноћи га је пробудила галама. Тада је на свет дошла Таталија. Од тада, па све до маминог и бебиног доласка из породилишта, дечак је причао само јапански (уствари, само ћутао). Део књиге који ми се највише допао је кад бебу доведу кући. Дечак је имао одличне идеје! Хтео је да је пошаље на Месец, али је Месец превише близу, па се одлучио за Јупитер. Онда је размишљао да је остави у прашуми, да као Могли, расте са животињама. Али му је најбоље било да је поклони диносаурусима, биљоједима. И ја сам размишљала да моју сестру пошаљем у прашуму. Она је старија од мене, воли животиње и природу, тако да би сама лепо снашла.

После тога је Наталија (или Таталија, како је брат звао) добила жутицу. Мама и беба су опет морале у болницу. Дечаку је јако недостајала његова мама, али се некако десило да је почела да му недостаје и сестра. Тако би вероватно и мени моја, почела да недостаје после два дана. Чудно је то са сестрама, углавном те нервирају, а кад нису ту, онда ти недостају.

Тако се прича о брату и сестри завршила. Сигурно је дечак, кад су се беба и мама вратиле из болнице, био срећнији. И сигурно се навикао на Наталију и сигурно му је правила веће проблеме када је порасла али он је ипак заволео још више.

Књигу би препоручила оној деци која не воле своје сестре, можда би схватили како би, да су сами, били усамљени. Али и деци која су тужна, сигурно ће се насмејати.

Весна Алексић баш лепо пише. Сазнала сам да је написала пуно књига за децу и можда би “Прича о Таталији” могла да буде лектира за други разред. Мада није баш фер што је писала о старијем детету. Није се питала како је Наталији. Ни њу нико није питао да ли хоће старијег брата. Само да знате, није ни млађој деци лако, морају да слушају и маму и тату и старију браћу или сестре, јер “они увек све боље знају”.

Име и презиме: Ленка Лаништанин II/3

Деспот Стефан Лазаревић“

Наставник: Јасмина Бајчетић

Број телефона: 064/1606071, **Маил адреса:** ana.serbia@yahoo.com